

İnsan Sevdiğinden Hiç Utanır mı

– Saliha Kaşıkır · 06 Temmuz 2010

Aldırma sağanak yağmurlara
İslansın bırak yüreğin
Aç bağırını fırtınalara
Dağlardan seller insin
Duygular, kararsızlık, kuşklar,
Dağılsın sulara
Artık ne istek, ne umut, ne tutku kalsın
Karanlık bulutları dağıtmasın rüzgâr

Bir yalandan ibaretmiş, kollarını açtığın
Yokmuş aslında ne gücü, ne yüreği
Zaman yok öğrenmeye artık gerçeği
Hiç utanır mı sevdiğinden, sevgili?
Ve hüzün doğurur mu özenle beslediğin sevgi?

Binlerce yenilgiden daha değerliyken
Daha yakinken yüreğine,
Dünyanın tüm değerlerinden
Ve sarp ruhuna yalnızca o ulaşmışken
Kanat çarpıntılarını göğsünde, dindirmişken

Senin gözlerinde okuyorum şimdi acı hakikati
Ve derin mezarlar kazıyorsun içimde ki ölenlere
Aşkımın masum gözleriyle
Asılınca güvenim adaletsizliğinin, ipiyle
Kibleden esen yelin, rüzgârın kakhahasıyla

Biraz sonra boyunları vurulacak,
Son kalan sevdaların
Buz tutmuş o eski parkta
Bir hayat daha kayıp gidecek sonsuza

Tanrı soruyor, cevap vermek ister misin?
Bu nasıl bir yürektir ki, utanır sevdiğinden?
Dış biler aşkına ve lanet eder tanıdığına?

Bilirim gücünü sözcüklerin
Dize getirir yılanı bile
Bir kurşun olurda bazen
Vurur seni can evinden

Sen ey! Uykusuz geceler bahçıvanı
Gözlerime ne ektin böyle?
İnsan sevdiğinden utanır mı?
Bu acıyla bu aşk yaşar mı?
Ve bu gözler, sen gelmeden kapanır mı?